

Βιοηθική: Η αναζήτηση του περισσέυματος της χάριτος μέσα στην πλεονάζουσα αμαρτία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Γ. Όσον αφορά στο ενδεχόμενο προεμφυτευτικού ή προγεννητικού ελέγχου, με δεδομένο ότι γενικώς δεν υπάρχει θεραπευτική προοπτική για τυχόν διαγνωσθείσες παθήσεις στην εμβρυική φάση, ούτε πάλι θα συνιστάτο σε καμμία περίπτωση καταστροφή των εμβρύων ή διακοπή της κύησης αντίστοιχα, το καλύτερο είναι δίχως εντάσεις να υποδείξουμε στο ζευγάρι να περάσουν την περίοδο της εγκυμοσύνης περισσότερο προσευχόμενοι και λιγότερο αγωνιώντας, αποφεύγοντας έτσι την αποδυνάμωση μέσα τους της εμπιστοσύνης στον Θεό, **χωρίς να επιμένουμε σε λεπτομέρειες που ουσιαστικά αγνοούμε** ή σε αναλύσεις που μας υπερβαίνουν.

Πηγή: www.cedarville.edu

Δ. Με κανέναν τρόπο **δεν θα έπρεπε να υποδείξουμε τίποτε άλλο** όσο και αν πιεζόμεθα από τους πιστούς. Ας αποφασίσουν και ας επιλέξουν μόνοι τους οι σύζυγοι. Για μας, ως Εκκλησία, η κόκκινη γραμμή είναι η καταστροφή των εμβρύων, η διακοπή της κύησης και η διατάραξη της ισορροπίας της σχέσης των συζύγων. Αυτά που ευλογεί ο Θεός, την ζωή και τον γάμο, δεν μπορούμε με κανέναν τρόπο να τα καταστρέψουμε.

Ε. Αυτό που μένει είναι να υπογραμμίσουμε τη σημασία που έχει η προσευχή, η προσφυγή στην παρέμβαση του Θεού, η δοξολογία και ευχαριστία για τα δώρα Του, η εμπιστοσύνη στο όποιο άγιο θέλημά Του, η συναίσθηση ότι τα παιδιά δεν είναι δικά μας ως προς την προέλευσή τους, αλλά είναι πρωτίστως του Θεού, κι εμείς συναινούμε ως συνεργοί Του και αναλαμβάνουμε την ευθύνη της ανατροφής τους. Η επιμονή στην απαίτηση να κάνουμε όσα παιδιά θέλουμε, όποτε θέλουμε, κάτω από όποιες συνθήκες, όρους και προϋποθέσεις εμείς ορίζουμε, να είναι όπως εμείς θέλουμε και οπωσδήποτε επειδή εμείς το θέλουμε, είναι και εσφαλμένη, αλλά και εφάμαρτη, διότι υποκαθιστά την ιερή βούληση του Θεού με το οπωσδήποτε εγωιστικό δικό μας θέλημα. Αυτά και θα μπορούσαμε και θα έπρεπε να τα πούμε μετά διακρίσεως, ευγενείας, σεβασμού και αγάπης, αλλά και μετά σαφηνείας και σταθερότητας σε όσους μας προσεγγίζουν και ζητούν τη συμβουλή μας.

Όλα τα υπόλοιπα, μετά τις όποιες υποδείξεις και νουθεσίες μας, τα αφήνουμε στους ιδίους να τα αποφασίσουν. **Δεν είναι αρμοδιότητα και ευθύνη μας να αποφασίζουμε για τους πιστούς,**

αλλά να τους δείχνουμε τον δρόμο της προς τον Θεό ομοιώσεώς τους, την οδό του εξαγιασμού τους, να τους δίνουμε όλον τον χώρο της ελευθερίας τους, να τους εντάξουμε στην προσευχή μας και φυσικά να τους περιμένουμε με θεραπευτική διάθεση μετά τις αποφάσεις τους.

ΣΤ. Από εκεί και πέρα θα έπρεπε εμείς **ως Σύνοδος να αποφασίσουμε για ορισμένα πρακτικά θέματα**, όπως τυχόν περιορισμούς στην αναδοχή κατά την βάπτιση, ενδεχόμενη επιβολή επιτιμίων προς αφύπνιση και μετάνοια και κανονικές κατευθύνσεις στους πνευματικούς. Έτσι για παράδειγμα θα μπορούσε, σε συνεργασία με την Επιτροπή Βιοηθικής, η Επιτροπή Νομοκανονικών της Ιεράς Συνόδου να αποφανθεί σε θέματα όπως:

- Πόσο μητέρα είναι η παρένθετη εξ επόψεως εκκλησιαστικής; Ποιά η σχέση της με το μη γενετικά συγγενές με αυτήν παιδί που γέννησε; Μπορεί ο πατέρας, αν χωρίσει, να παντρευτεί την παρένθετη μητέρα ή κωλύεται;
- Ποιά η σχέση επίσης και της νομικής μητέρας με το τέκνο της, το οποίο εκυοφόρησε μεν η ίδια αλλά με δανεικό ωάριο, και συνεπώς δεν είναι γενετικά συγγενής μαζί του; Τελικά, τι ορίζει για την Εκκλησία τη μητρότητα και με ποιο αιτιολογικό; ο τοκετός ή το ωάριο; το ποιος γέννησε ή η γενετική συγγένεια ή η απόφαση γέννησης;
- Μπορεί η παρένθετη μητέρα ή ο ενδεχομένως γνωστός δότης σπέρματος να γίνει ανάδοχος; Και αν όχι, με ποιο αιτιολογικό;
- Ποιά η σχέση συγγενείας μεταξύ δύο μη γενετικά συγγενών αδελφών κατά το κανονικό δίκαιο; Δύο παιδιά της ίδιας παρένθετης μητέρας, μη γενετικά συγγενή μεταξύ τους, επιτρέπεται να παντρευτούν;
- Ένα αγόρι που γεννήθηκε με ομόλογη γονιμοποίηση τι σχέση έχει κατά το κανονικό δίκαιο με μια πρώτη εξαδέλφη του που γεννήθηκε με αμφίπλευρη ετερόλογη, δεδομένου ότι τα παιδιά αυτά είναι μεν πρώτα εξαδέλφια εξ επόψεως νομικής αλλά όχι γενετικά συγγενή; Π.χ. εμποδίζονται να τελέσουν μεταξύ τους εκκλησιαστικό γάμο; Και αν ναι, μέχρι ποίου βαθμού συγγενείας θα εμποδιζόταν ένας τέτοιος γάμος;
- Πως κανονίζεται η επιτιμάται ένα ζευγάρι, όταν έχει προχωρήσει σε τεχνητή γονιμοποίηση με συνέπεια τη δημιουργία πλεοναζόντων εμβρύων, τα οποία η δεν πρόκειται ή δεν είναι δυνατόν να εμφυτευθούν ή έχουν καταστραφεί; Αποτελεί κάτι τέτοιο κώλυμα για την ιερωσύνη;
- Αν ως Εκκλησία δεν συναινέσουμε τελικώς στην ετερόλογη γονιμοποίηση ή παρένθετη μητρότητα, τότε πως επιτιμάται ένα ζευγάρι που προσέφυγαν σε τέτοιες μεθόδους και πως η παρένθετη μητέρα;

- Κατά την 40η ημέρα ποιος σαραντίζεται; η νομική και γενετική μητέρα η η παρένθετη η καμμία; Τι συμβαίνει όταν η νομική μητέρα δεν είναι καν γενετική;
- Η άγαμη μητέρα σαραντίζεται η κανονίζεται πρώτα και μετά την διαβάζουμε;
- Υπάρχει διαφορά μεταξύ εκτρώσεως και καταστροφής προεμφυτευτικού εμβρύου; Στην πρώτη περίπτωση το έμβρυο έχει ιστολογική δομή και διαμορφωμένα όργανα και νευρικό σύστημα ώστε να αντιδρά, ενώ στη δεύτερη η δομή του εμβρύου είναι κυτταρική (δεν έχει αρχίσει η διαφοροποίηση ούτε η οργανογένεση). Η άμεση η έμμεση συναίνεση στην καταστροφή των εμβρύων λογίζεται ως φόνος και κανονίζεται αναλόγως η οικονομείται επιεικέστερα;
- Βαπτίζεται αγόρι και γίνεται κορίτσι. Με ποίο όνομα κοινωνεί η μετέχει στα μυστήρια; Αποτελεί κώλυμα ιερωσύνης η αλλαγή φύλου σε περίπτωση ερμαφροδιτισμού ως μη αρτιμέλεια η οικονομείται;
- Μήπως θα έπρεπε ως Εκκλησία να προωθήσουμε την υιοθεσία και πώς;

Ζ. Οι περιπτώσεις προγεννητικής διαγνώσεως με παθολογική προοπτική είναι όντως δύσκολες στη διαχείρισή τους, με κανέναν όμως τρόπο δεν θα έπρεπε να υποταχθούμε στην κοσμική λογική που «θεραπεύει» τα έμβρυα στερώντας τους βίαια και πρόωρα την επιβίωση. Τα παιδάκια που γεννιούνται με τέτοια προβλήματα, διανοητική υστέρηση, νευρομυϊκές παθήσεις κ.λπ. πρέπει να τα αγκαλιάσουμε σαν παιδιά του Θεού. Σαν να είναι πολύ καλά, πιο σοφά, πραγματικά όμορφα. Και έτσι ενώ μας κουράζουν, ενώ μας προξενούν λύπη, ενώ παρουσιάζουν αλλοιωμένα χαρακτηριστικά, ενώ δεν μπορούν να προσφέρουν πολλά, εμείς τα νοιώθουμε ως πολύτιμα, ως επιθυμητά και ως ιδιαίτερα αγαπητά. Αυτά δεν διαψεύδουν τον Θεό. Αυτά τον επιβεβαιώνουν. Είναι «τα μωρά του κόσμου, α εξελέξατο ο Θεός, και τα ασθενή και τα εξουθενημένα» (Α Κορ. α 27).

Δεν υπάρχουν για να τα «βοηθούμε», αλλά για να μας φωτίζουν και να μας στηρίζουν. Μας δίνουν την αφορμή να εκτιμήσουμε το δώρο της υγείας μας, αυξάνουν την αγάπη, τη συμπόνοια και την αλληλεγγύη στον κόσμο μας, μας βοηθούν να συντρίψουμε τον εγωισμό της ψεύτικης παντοδυναμίας μας και να αγκαλιάσουμε ταπεινά τον θησαυρό της ανθρώπινης φύσης μας. Αυτά κρύβουν έναν κόσμο πολύ πλούσιο, δίπλα στον οποίο καλούμεθα να μαθητεύσουμε. Η αναπηρία τους εμφανίζεται ως αποτυχία της Δημιουργίας, γι' αυτό και πάνω τους προβάλλεται ο Θεός όχι ταπεινωμένος αλλά διαρκώς ταπεινούμενος, πραγματικά «κλόμενος» και «εκχυνόμενος». Αυτά αντικατοπτρίζουν το πρόσωπο του αληθινού Θεού, και διασώζουν «την σοφίαν και δύναμιν του λόγου του Σταυρού» (Α Κορ. α 18-25).

Η. Όλα αυτά όμως, ακούγονται τόσο ξένα στις σύγχρονες κοινωνίες και ηχούν τόσο παράξενα στα αυτιά ακόμη και των πιστών μας. Η αλήθεια είναι ότι ως Εκκλησία στην ποιμαντική μας δεν έχουμε μόνο να παλέψουμε με τα πάθη της ανθρώπινης φύσεως, αλλά και με μία **έντονα αθεϊστική κοινωνική αντίληψη** που έχει κυριολεκτικά ισοπεδώσει τον άνθρωπο στο επίπεδο της εφημερότητας και βιολογικότητας, που έχει αντικαταστήσει τα καθολικά και διαχρονικά δικαιώματα του Θεού με τα στενά εγωιστικά δικαιώματα του κάθε ατόμου, που έχει μεταλλάξει τους κατά φύσιν τρόπους σε παρά φύσιν επιλογές, που διαρκώς παραποιεί και περιπλέκει το αυτονόητο, που συστηματικά προξενεί σύγχυση ανάμεσα στο καλό και στο κακό, που παραμορφώνει την έννοια του ηθικού και αγνοεί αυτήν του πνευματικού.

Σε εμάς μένει απλώς, να κατανοούμε τον αγώνα και τους πειρασμούς του κάθε «κοπιώντος και πεφορτισμένου» (Ματθ. ια 28) αδελφού μας που μας πλησιάζει, τους επηρεασμούς της πειστικής κοσμικής αντίληψης υπό την οποία όλοι ζούμε και τις αδυναμίες της ανθρώπινης φύσεως, **να ψάχνουμε μέσα στον κόσμο της «πλεοναζούσης αμαρτίας» το «περίσσευμα της χάριτος»** (Ρωμ. ε 20) και να ομολογούμε εν ταπεινώσει την πίστη μας στον ιερό προορισμό του ανθρώπου, το να «καταντήσωμεν οι πάντες εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού» (Εφ. δ 13). Αυτό αποτελεί και τον προορισμό του κάθε πιστού αλλά και την πεμπτουσία της εκκλησιαστικής βιοηθικής· το να φθάσουμε όλοι στην κατάσταση της «ελευθερίας της δόξης των τέκνων του Θεού» (Ρωμ. η 21).

«Αυτώ η δόξα και το κράτος εις τους αιώνας. Αμήν».